

TOLNAI OTTÓ

Mint rongy gyöngy égő pipacs

Téged is szájon vágnak

*Nem vágták szájon
nem vérrel maszatolta szét
a száját
persze előbb-utóbb szájon vágják
ha sokat kényeskedik
szájon vágják
az ólomvégű pásztorbottal
nem vágták szájon
piócát halászott a sárga árokban
aztán megéhezett
pipacsot zabált a csárda mögött
azt mondja szereti
szereti zabálni a pipacsot
pedig csak azért eszi
ne haljon éhen
téged is szájon vágnak
ha sokat beszélsz
gurgulázhatsz a csordakútban
magadra gyűjthatsz kénes vizét
s majd elvállik
hisz van aki keveri a csodakúttal.*

Mint otthon

*Noha kis drótkosárban térdkalácsa
mászik a padlásra
mint mikor szénából-szalmából szedte
a tojást*

benyúlt a lyukon de nem a tút
a tojáért keresni
a még langyos tojáért markolni
örökre
benn hagyni úgy a kezünket
markunkban a tojással a kazalban
örökre
hadd keressék aztán mások
mint tút ahogy keresnek
s tő helyett
igen ez maga az örökkévalóság
majd sárga kiscsibét vigyen el a görény
mászik a padlásra
viszi fel a kis drótkosarat
székről létráról kapaszkodik
ne tudd meg milyen egy dalmát padlás
a tulajok csontjai szanaszét argentinában
vásott hálók gubancában egy kitüntetés
találgatják melyik forradalom
melyik oldalán is állt a nagybajszú ősz
bontja a tetőt kilátót készít
fotelből nézi majd mondja
ahogy érkezik hvárról a hajó
hogyan hullámszik
mint délibábszik
a jó zsíros feketelila bácskai föld
mert ugye mindig csak feketét mondunk
a lilát kifelejtjük
nincs aki szájába véve
hosszasan ízlelgetve pontosítson
én most a feketét felejttem ki
napok kérdése
noha kis drótkosárban térdkalácsa
elindul
bukdácsol az örült lila földeken
bukdácsol akárha káposztalepkét
fehér bálnát üldözve
úgy marad mások is végezték így a családból
a lángoló pipacsban
úgy marad künn térdre esve a lila végtelenben.

Mint a pokolban

*A kis falu kéményei szépen füstöltek
csutkával tüzelni akárha tobozzal
a csutkának hasonló az érintése
mint a rénszarvas lapátjának
jöllehet arrafele tobozzal tüzelnek
hát igen bonyolult dolgok ezek
gondolj csak bele
amikor kispicnál befordulunk a szikesre
a királysírok között füstölgő
szemételepet elkerülendő
noha a szemétben élő gyerekek
sosem is hibázzák el parittyájukkal
a patkányokat
(fergeteges kis hordájukban
van valami mitikus
régész barátom fején mint koronát tisztelik
a négy sarkán csomóra kötött taknyos zsebkendőt)
egy tojást mutatott amelyben a jégzsinórnak
nem sikerült a közepén fixálnia az életet
mármint a kakashágást
ha ez így folytatódik
mi szölt ki a műhelyből a púpos szabó
jöllehet a varrógép berregésétől
úgysem hallotta volna a választ
ha lett volna válasz
de mi sem tudtuk meg
mi lesz ha így folytatódik az a valami
csak azt éreztük egészen bizonyosan
hogyan így folytatódik
hozott egy kosár csutkát
átjött a sánta szomszéd és bizonygatta
valahol dániában esett fogságba
és mind többször álmodozik arról
mi lett volna ha dán asszonyt hoz magával
csak egy rénszarvaslapátot akasztott volt
az ajtó fölé a tisztaszobában
és valóban így folytatódott
égtünk mint a pipacs tűzében a pokolban.*

Nem ússzuk meg

Láttuk leszedte már a kötélről
a lepedőket a vörös dunyha –
az azúr paplanhuzatot
nem ússzuk meg a mángorlást
bár ha magunkat is behúzhatnánk
egy falábú ember
két láda marmaládét tolt az allén
aztán 20 év kiesett pedig
jól keresett volna mint templomfestő
de valamiféleképpen hideg volt a keze
ahhoz hogy angyalszárnyakat fessen
valaki mákdarálót kért kölcsön
mértük fel a jégkárt mondta
aztán pacalra voltunk hivatalosak
de ott meg mint aknára
ráfutottunk egy szófosó figurára
s mikor már a vécébe akartuk fojtani
azt mondta előbb nézzük meg
próbáljuk ki így mondta
próbáljuk ki ha merjük milyen forró a keze
ő festette fel aztán az angyalokat
új templomunk falára
persze tette hozzá regény misu
hogyan angyalok-e valójában
az majd csak akkor lesz megítélhető
miután felgyújtották lerombolták
ám keze alapján mi megelőlegeztük neki
jonathán azt mondta úgy peng a tolluk
mint násztáncát járó páva farkában peng
a hárfa
elemér a vértóban úszva
akárha az északi sarkon egy jéghegybe
hattyúba ütközött
én térdig pipacsban
egy gyöngytyúk fejét fixáltam már napok óta.

Mi szépet

*Ültek a 100 éves alma alatt
iszogatták a finom gyenge bort
amikor feltűnt a szomszéd
nagy bőrpapucsában
a forró homokon
vásott szatyrában
meddig váshatik egy szatyor
vásott szatyrában három tojással
és az üres flaskával
mindig három tojással fizet
többet tán nem lophat
az asszony észreveszi
iszogatták a finom gyenge bort
s pincheidegét hogy fokozza
szibériáról kezdett mesélni
mint fahasábokat úgy rakták egymásra
megfagyott társaikat
szájukban öklömnyi jég ragyogott
végre mind kiénekelte a magas cét
voltak akik meg állva fagytak meg
ragyogtak a poláris napban
isten drága jégsakk-készlete
de tette hozzá felemelve rezgő ujját
a cárt akkor már rég lelőtték
majd ment vitte vásott szatyrában
a forró homokon a teli flaskát
a tojások abszolút csapágy
golyói forogni kezdtek
látszott két-háromszor fog tudni
még átjönni a forró homokon
alámerül a papucs
ágynak esik meghal
ám temetésén
az a szibériai kórus énekel majd
kérdem mi szépet mondjak még
talán azt
vásott szatyra immár az enyém*

*egy bélyegért cseréltem volt vele
a cár képével
mi lesz velem kérdezte a gyengéd borász
hol szerzem be ezután a napi három tojást
ne zaklassa fel magát
érkezhetnek még hozzánk mondtam
ragyogó jégtojással a szájukban
szibériából énekesek.*

Az inasok felvihogtak

*Első öltönyét próbálta
arra gondolt ezután már
nem fürödhet a verebekkel
a porban
de akkor átszaladt a műhelyen
a szabó szőke lánya
és a nagy tűpárna
hangosan dobogni kezdett
az inasok felvihogtak
parázzsal töltötték épp a vasalókat
úgy halok meg fércelten
gombok nélkül a sliccemen.*

Mint a mákdaráló

*A klopfolót kereste
még a nagyanyjáié volt
mint a mákdaráló
és a kis rézszitát találta meg
a királyok érezhettek valami hasonlót
ha elveszelődött koronájukra letek
jóllehet az ország már mint pipacsmező
parazsallott az alkonyatban.*

Mint rongy

*Egy imaginárius térben látta
működni a kis szabó (rég halott)
mágnespátkóját amint az élet által
brutálissá dagasztott tűpárnákból
egyenként huzigálja a rozsdás tűket
de nem ebbe hibbant bele
hanem abba észrevette
a szabókréta lapocskájának
halványkékje
immár nem azonos egzaktmód
a biliárdkréta tömböcskéjének
halványkékjével
ebbe hibbant bele
a kék bágyadt
s immár nem üde halványsága
valami ilyesmit beszélt
mások másba hibbannak bele
nem bírják elviselni a liszt
szitálásának hangját
énreám példának okáért mondta
a rénszarvaslapát anyagának finomsága
hatott hasonlóan
vannak ilyen lapátok mondtam
a tengerit a kölest a fénymagot
is ilyen bársonyos lapátokkal
forгатják át-meg át be ne gyúljon
igen mondta majd hozzátette
isten is ilyen lapáttal hányja ránk
a szűz havat
lényegében ennyi hangzott el
egy-két mondattal ha több
s ez minden jel szerint számomra elég volt
mások is megjegyezték belehibbant
egymásról mindig megjegyezzük
ki mikor mibe hibban bele
de persze tovább éljük éltünket
rég el is felejtve már mágnespátkót*

szabókrétát rénszarvaslapátot
csak hát éppen hogy hibbantán
ültem a kis tőzegtó partján mesélte
ő épp átvágott az árvalányhajás pusztán
már ez is végtelennek tűnt a délibábban
majd megállt a kissé magasabb szűrósabb
selyemkóró (vaddohány) sávbán
s egyértelmű volt azon sosem is fog tudni átkelni
leverő érzés volt rádöbbenni
többé sosem is találkozhatunk immár
jóllehet valahol sejtettem ezeket a sávokat
maga a teremő teríti elénk
mint rongy gyöngy égő pipacs szőnyeget.

A klasszikus

Előbb arra gondoltam a fiáról beszél
egy álombéli sétahajón játszik
jóllehet
a liszt ferencz zeneakadémián végzett
ő klasszikus mondta
mire én összereztem
láttam magam a tükörben
ősz kese hajam csomókban lógott
azt jól tudtam egy tehetségtelen borbély
mégis összereztem
nem értettem miről folyik a szó
ki is a klasszikus
fogalmam sem volt
hogy éppen a nádvágásról beszél
magáról mint klasszikus módszerre esküsző
nádvágóról
elszégyletem magam
hiszen az én hajam vágta
aki sosem is lehetek klasszikussá
már gyerekkoromban beépítettem magamba
valami szecskázóféle önroncsoló masinát
ő klasszikus ismételte
kizárólag gyalázkával dolgozik

bosszankodva mesélte hetekig nyomta
az ágyat ugyanis hiába volt jégpatkója
illetve talán jobb lett volna
ha nincs is jégpatkója
jégbe fagyott flakonra lépett
derékig megmerült
elhatározta diverziókat fog végrehajtani
a műanyagszatyrosok flakonosok ellen
ő klasszikus
de vegyem tudomásul
ő mostantól átmegy terroristába.

Kérsz papírt

Orcsik orlandó tűnik fel hóna alatt
a fosszília új számával
balog egy utcai zenésszel csinál épp
tévéinterjút a kárász utca egyik padján
kérsz papírt kérdezi a szerb maffiózó
(szép magyarsággal: kérsz papír.)
a szlovák maffiózótól
köszönöm nem kérek mondja a szlovák maffiózó
(szép magyarsággal: nemikerék.)
meghalt a könyvelőm
mire én kissé összerezzenek
hisz magam is afféle könyvelő lévén
ecsetemmel rizshártyánál is finomabb
kérsz papíron lobbantva fel épp
egyetlen szál pipaccsal
az árvalányhajás szabadkai pusztát
jóllehet sejtve a füst selymes leple alatt
a csempészek máris beindulnak
s a szegedi teraszokon mint leleményes
zenélő dobozkák felcsendül
van amelyből valóban menüett szól
felcsendül a kézi telefonok tömege
te miben utazol szól át hozzám
a napernyő alól a szlovák maffiózó
mind a kettőben mondom kapásból:

*kérészpapíron nemikeréken
majd kacintva hozzáteszem
az én könyvelőm is meghalt
szép halála volt seggbeüttem:
kettős könyvelést vezetett.*

